

אביטרה נפלאות

מעובד מתוך שיעורים והתוועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

בס"ד, בא - בשלח תשפ"ג, גיליון 28

מסילות חדשות אל הלב

את הלב על אף הפינוק, איך להתמלא התלהבות ומסירות ומרץ ועשייה למרות חולשת כוחותינו. זוהי מלאכה ארוכה של בירור יסודי, ובסופה - מחכה לנו ממתק.

אנחנו עשויים לגלות שהפינוק שלנו מבטא את הרגישות והעדינות המוגברת שלנו. שדרכם נוכל להגיע למחוזות של עבודת ה' שזמינים דווקא לנו, מכל הדורות.

מתברר שהחולשה מאפשרת לנו לנקות מתוכנו סיגים של כוחנות בעבודת ה', כלפי עצמנו וכלפי אחרים; שהפינוק מאפשר לנו אנינות-טעם ייחודית במזון הרוחני שאנחנו צורכים; שרכות הלב פותחת אותנו לעבודה רכה ו"עגולה" שמגיעה עמוק יותר.

צדיקי הדורות קשובים לאופיו של כל דור, ויודעים לזהות את הדרך החינוכית הראויה לו. בגיליון שלפנינו נכיר "ויכוח" שהתרחש בסוגיה זו בין האדמו"ר הראשון לשובלת חב"ד, רבי שניאור זלמן מליאדי, ובין האדמו"ר השישי, רבי יוסף יצחק שניאורסון, שהשבו, ב-י' שבט, חל יום ההילולא שלו. מוזמנים (אם לא קשה לכם מדי...) להפוך את הדף וללמוד כיצד לעורר את הלב גם בדור כדורנו.

אין דרך נוחה לומר את זה: אנחנו דור מפונק. כשאנחנו מסתכלים על העמל והיגיעה שנדרשו בדורות הקודמים, בכל תחום בחיים, אנחנו נאלצים לכבוש את פנינו בקרקע. החיים שלנו מלאים שפע ונוחות חומריים, וגם ההיצע הרוחני שזמין לנו הוא עשיר ומגוון ונגיש כפי שלא היה מעולם.

ובכל זאת אנחנו מתלוננים ורוטנים. אנחנו מרגישים ששום דבר לא מצליח לפעול בנו שינוי עמוק. שלמרות - ואולי בגלל - השפע הרוחני הגדול, הלב שלנו לא נפתח, והתודעה עדיין קהה ואטומה.

זה כואב, וגם מבייש. כשאנחנו פוגשים אדם נדיר שפועל במסירות נפש בלי להיכנע לפינוק, אנחנו מעריצים אותו ומשתוקקים להיות כמוהו, אבל גם יודעים שלא נצליח... מצד אחד איננו מוכנים להסתפק בפחות מעבודת ה' מלאה אהבה ויראה בכל העוצמה והחיות, ומצד שני - אנחנו נשארים קרירים.

ובכן, אין ברירה, אנחנו מוכרחים להתגבר על העלבון, ובמקום לשאול למה איננו מצליחים לעבוד את ה' כמו דורות קודמים, להתחיל לחפש איך נכון לעבוד את ה' בדור הזה. איך לפתוח

מעובד מתוך חוברת **נפלאות** היוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות - ראו בגב הגליון

ויכוח שמימי

בזמן הרבי הרי"צ, התלאות הגשמיות והרדיפות הרוחניות היו מכשולים כבדים בדרך אל הלב. על כך הייתה טענתו של האדמו"ר הזקן: 'דרך החסידות שסללתי נועדה להבעיר את הלב באהבת ה' ויראתו. הדרישה מהחסידים, בכל דור שהוא, היא עבודת הלב!'

הרבי הרי"צ מצדו טען אחרת - 'עבודת הלב דורשת מאמץ ויישוב הדעת. בדור כזה, שבו אברך חסידי ומשפחתו רעבים ללחם ובלילה אין להם אפילו מיטה להניח עליה את גופם - אי אפשר לדרוש את עבודת הלב באהבה ויראה כבדורות הקודמים'. כדי להגיע אל הלב ולעורר בו את אהבת ה', החסיד זקוק לאכול טוב ולישון טוב.

הויכוח הזה רלוונטי מאוד לדורנו.

מחד, חיינו מלאים שפע ורווחה, גם לעניים ביותר יש אוכל בסיסי ומיטה לישון עליה. לנו 'אין תירוצים' ועלינו לעמול ולהבעיר את הלב. מאידך, במובנים רבים אנו חלשים הרבה יותר מדורות קודמים. מספיק להסתכל שני דורות אחורה במשפחתנו ולהתמלא ענווה כלפיהם. אנו מפונקים יותר, חלשים יותר וזקוקים לתנאים רבים יותר כדי להצליח לעשות ולו מעט ממה שהם עשו. האם בדורנו עבודת ה' יכולה להיות מלווה ברגשות קודש?!

תחילת שנות העשרים ברוסיה, המהפכה הקומוניסטית בעיצומה והיהודים בתנאים פיזיים ורוחניים קשים. בתוך כל זה מנסה הרבי הטרי של חסידות חב"ד, רבי יוסף יצחק, הרבי הרי"צ, להנהיג את חסידיו, לסייע לכלל היהודים וללבות את הגחלת היהודית.

חלומות וחזיונות רבים היו לרבי הרי"צ, אחד מהם, סיפור, התרחש בחודש תשרי תרפ"א, כחצי שנה אחרי שעלה על כס ההנהגה, ובו התנהל ויכוח בינו לבין סב-סבו הגדול, האדמו"ר הזקן.

אסור שהדברים הגדולים יישארו בתחום השכלי, כתיאוריות מופשטות. זוהי קליפת עמלק, המתאמצת 'למלוך' ולהפריד בין השכל לרגש

על מה נסוב הויכוח? מראשית דרכה, כיוונה תנועת החסידות את דרכה אל הלב. התורות הגדולות, המאמרים הארוכים וסיפורי המופת היו במגמה אחת - לגעת בלב, להבעיר אותו לאהבת ה'. אסור שהדברים הגדולים יישארו בתחום השכלי, כתיאוריות מופשטות. כשזה קורה, מלמדת החסידות, הרי שבלבו של האדם פועלת קליפת עמלק, המתאמצת 'למלוך' ולהפריד בין השכל לרגש. על החסיד לעמול, להתייגע ולוודא שהלימוד השכלי במוח מגיע אל הלב ומעורר בו רגשות קודש.

לסיכום: בדורו של הרבי הרי"צ היו היהודים בתנאים גשמיים ורוחניים קשים. משום כך, הוא טען שלא ניתן לצפות מהם לעורר את לבם בעבודת ה'. האם אפשר לעורר את הלב בדורנו?

עבודת ה' נשית

אדמו"ר הזקן טען כי דבר לא השתנה. עבודת הלב דורשת עמל ויגיעה משום שהלב נמשך לדברים המרחיקים את האדם מעבודת ה'. אם החסיד מעוניין

בעומק, הויכוח בין הרבי הרי"צ לאדמו"ר הזקן לא היה בשאלה האם בכל דור ניתן להגיע אל הלב, אלא כיצד היא הדרך לעשות זאת:

על כך בגליון 2 – מקץ תשפ"ב). התהליך החל מימי הבעל-שם-טוב ונמשך עד ימינו אנו:

עד הופעת הבעש"ט, סיגוף הגוף היה חלק בלתי נפרד מעבודת ה'. אך הוא חידש שעל הנשמה לשתף את הגוף בעבודת ה' ולא לשבור אותו ואת צרכיו הגשמיים. כך הוא פירש את הפסוק "כִּי תִרְאֶה חֲמוֹר שֹׁנֵאָה רֹבֵץ תַּחַת מְשָׁאוֹ... עֲזֹב תַעֲזֹב עִמּוֹ" – העבודה צריכה להיות עם החמור-החומר והגשמיות. מהבעש"ט ואילך העבודה הזו מתרחבת

נשים זקוקות לעדינות, הן מתחשבות ביופי ובאסתטיקה, ובוחנות את התיאוריות הגדולות דרך התחושה הטבעית הפשוטה. אצלן הדרך אל הלב לא נסללת דווקא בכוח ובמאמץ

בהדרגה. תעניות תשובה, לדוגמה, היו עוד דבר מקובל בשנותיה הראשונות של החסידות. לאחר מכן, אדמו"ר הזקן כתב למעט את השימוש בהן, ואילו בדורות האחרונים הדרכת צדיקי החסידות היא להפסיקן כליל.

זו לא רק חלישות הדורות שמעניקה 'הקלות' בעבודת ה', זהו אופי וסגנון העבודה שמשנתנה מדור לדור. משום כך, בעבודת ה' חשוב 'לא לקבוע מסמרות' (לנו יש "א-להים חיים" בשונה מאותה דת בה מאלילים דמות שקבעו ותקעו בה מסמרות...) – הדורות מתפתחים ומשתנים, וגם עבודת ה' זקוקה להתפתחות והגדרה מחודשת.

ללבות בתוכו את רגשות הקודש עליו להתאמץ. עבודת זיקוק הלב דורשת מסירות והתמדה לאורך זמן, רק כך ימשך הלב בשלמות לעבודת ה'.

אך הרבי הריי"צ הוא הרבי של הדור הנוכחי, הוא מכיר אותו וער לשינויים ולתמורות המתחוללים בו, והוא מבין שדורו שונה באופן מהותי – הוא רגיש יותר, נשי במהותו וזקוק להנהגה אחרת.

עבודת ה' 'גברית' היא עבודה של עמל ויגיעה – רק אם תעבוד, תתאמץ ותלחץ חזק, הלב יזוז. בעבודה שכזו ניטשת מלחמה עזה בין הרוחניות והגשמיות, ועל האדם להכניע את הגוף ו'לחנך' אותו – "פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן וחיי צער תחיה".

אך הסגנון הנשי שונה, ואם נשים ינסו לעבוד עבודה

גברית הדבר רק יזיק להן. נשים זקוקות לעדינות, הן מתחשבות ביופי ובאסתטיקה, ובוחנות את התיאוריות הגדולות דרך התחושה הטבעית הפשוטה. אצלן הדרך אל הלב לא נסללת דווקא בכוח ובמאמץ. הן אינן נדרשות להילחם בגוף כדי לגלות את אור הנשמה. חיבור הרוחניות והגשמיות בתוכן טבעי ונינוח יותר.

המעבר מעמל גברי לעבודה נשית, הוא לא רק בדיעבד, הוא מופיע בכתבי האריז"ל כחלק מההתקדמות לגאולה. זוהי 'עליית האישה' – "עליית המלכות" לקראת הגאולה (וראו הרחבתנו

לסיכום: הרבי הריי"צ מלמד שהלב משתנה מדור לדור ואין 'לקבוע מסמרות' בעבודת ה'. בדור 'נשי' כבדורנו, יש לחפש, לצד העמל והיגיעה, דרכים אחרות לעורר את הלב.

תחנה שלישית:

מזון בריאות

לאכול טוב ולישון טוב – ברוחניות

הדור שלנו זקוק לאכול טוב ולישון טוב כדי לעבוד את ה'. זה נכון בגשמיות, ונכון שבעתיים ברוחניות. ללא 'מזון רוחני' לא נצליח לעורר את

לבנו לעבודת ה'.

האוכל הרוחני הוא התורה שהצדיק מלמד, המזינה ומגדלת את עבודת ה' של החסיד ומעוררת את לבו. 'שינה רוחנית' היא סיפורי הצדיקים המופלאים, היוצרים אקלים-רוחני מתאים, מרגיע,

לשם ההמחשה, בדורות עברו, התעוררות הלב של החסיד הייתה באמצעות לימוד מעמיק של תורה חסידית, התבוננות בפרטים המצויים בה ואריגתם למהלך מושלם. כשהתבוננות כזו הייתה נעשית כמו שצריך, הלב היה כבר נסחף אחרי ה'.

אך בדורנו מאמר כזה נלמד כשרשרת פנינים ארוכה – עוד משפט, עוד פנינה ועוד חידוש, שכל אחד מהם בפני עצמו מעורר את לבי לרגע, מושך אותי לאהבת ה' וגורם לי לחוש

פליאה והשתאות מגדולתו.

משיכה והשתאות

אם ננתח את אותו רגע של התפעמות, נזהה שהוא מורכב משתי תנועות המשלימות זו את זו – **משיכה** אל ה', רצון להתקרב אל הקודש, וגם

התפעלות הלב של היום אינה בנויה על תהליכים ארוכים של עיון והתבוננות. אנחנו צריכים 'חטיפי בריאות' חסידיים

השתאות, השתוממות מהשגב האינסופי שנגענו בו לרגע. כשאנו שומעים, לדוגמה, סיפור מיוחד על אדם גדול לאחר פטירתו – אנו חווים משיכה אליו ולדמותו, מעוניינים לשמוע עוד על פעלו ומצטערים

המאפשר לשקוע לתוך חוויית האמונה שלנו ולהטעין אותה מחדש (ראו מסגרת).

עלינו 'לצרוך' חידושי תורה וסיפורי צדיקים מותאמים לדורנו כדי לעורר את הלב לעבודת ה'.

השתאות, הכוללת בחובה גם בושה מתחושת הפער האינסופי ביני לבין ה', היא חוויית יראה במובנה העמוק

התפעלות הלב של היום אינה בנויה על תהליכים ארוכים של עיון והתבוננות. אנחנו צריכים 'חטיפי בריאות' חסידיים. הם אמנם רק "מזון מהיר", אבל בהחלט מספקים לנו זריקת אנרגיה שמעוררת ניצוץ של התפעלות. בדורנו, אנו מתלהבים דווקא מחידושים עכשוויים ומעוררי השתאות, כאלו ש'נוגעים' בנו ומוציאים מפינו קריאות התפעלות.

כל התפעלות שכזו 'מזיזה' במעט את לבנו, והיא בעצם התעוררות הרגש שאנו מחפשים. זו יכולה להיות גימטריה מופלאה שתצביע על קשר בין שני דברים שלמדנו. זה יכול לקרות

גם כשאנו נחשפים לחידוש מעניין, שומעים משפט-מחץ חסידי, או מתפללים, ולרגע מבזיקה בנו התרגשות מהעמידה לפני ה'. באותו רגע חווינו את ההתפעלות הקטנה הזו, עוררנו את הלב.

סיפור לפני השינה...

סיפורי הצדיקים, מעבר למוסר-ההשכל שלהם, מכילים בדרך כלל ממד פלאי שמותיר את הקורא פעור-פה, חיבור לעולם גבוה מעולמנו שלנו.

הסיפורים הללו מוציאים אותנו מעולם 'קשוח' המתנהל על פי חוקי הטבע בלבד, לאטמוספירה של אמונה, לעולם טוב ואוהב, שבו ה' מתגלה במידת הרחמים, מרפד את המציאות ומאפשר לנו לפעול בתוכה בתחושת רכות – יש מי שמנהל את העסק, יש על מי לסמוך ואפשר אף לישון בחיקו בטוחה.

האדמו"ר הרי"צ, גיבור העלון שלנו השבוע, לא הסתפק רק באמירת תורות – הוא הוסיף פורמט של שיחות, מובנות ועממיות יותר, ושם דגש מיוחד על סיפורים מדורות עברו, כשהוא משתדל להנכיח לבני הדור החדש והעולם החדש (באמריקה) את האטמוספירה הייחודית של העיירה היהודית.

אכן, מעבר לסיפורי העבר, יש ערך מיוחד לסיפורי צדיקים בני-זמננו, שמגלים ש'הקב"ה עוד כאן' והאמונה חיה וקיימת. היכרות עם הצדיקים כאלו, ואף סיפורים על דמויות מופת עם מסירות נפש, דאגה לעם כולו ואהבה עצומה לכל יהודי – משפיעים על נפשנו ומעניקים לה חום, אהבה ואמונה.

ביני לבין ה', היא חוויית יראה במובנה העמוק, זו המכונה 'יראת הרוממות' או 'יראת-בושת'.
רגע ההתפעלות ה'קטן' מול חטיף-אנרגיה של עבודת ה' - גימטרייה, ווארט חזק, התעוררות בתפילה - הוא בעצם אהבה ויראה בגרסה המותאמת לדורנו.

שלא הכרנו אותו יותר. בד בבד, אנו חווים פליאה והשתאות מדמותו המופתית, המילים נעתקות מפינו ואנו חשים שהוא גדול ממנו עשרת מונים.
בעצם, שני הרגשות האלה אינם אלא **אהבה ויראה** - המשיכה והרצון להתקרב הם אהבה, וההשתאות, הכוללת בחובה גם בושה מתחושת הפער האינסופי

לסיכום: כדי לעודד את הלב צריך 'אוכל ושינה רוחניים'.
בדורנו אנו זקוקים לחטיף-אנרגיה רוחניים -
חידושים שמוציאים אותנו מגדרנו ומעוררים בתוכנו התפעלות.
בהתפעלות זו יש משיכת הלב לה' והשתאות משתוממת מגדולתו.

תחנה רביעית:

הבסיס - כנות

עלינו להכיר בדיוק את ערכנו, מתוך כך נצליח לחפש בכנות אחר המפתח אל הלב בדורנו - הדרכים שלנו לעורר התפעלות בלבנו.

צדה השני והמשלים של אותה כנות, היא ההבנה כי עבודת הלב המותאמת למצבנו פחותה לאין ערוך מעבודת הלב של הדורות הקודמים, בעלי העמל והיגיעה, ההתבוננות הארוכה והעמוקה.

יש לחוש את שפלותנו כלפי הדורות הגדולים הללו, ואף כלפי אותם יחידים-סגולה הזוכים גם בדורנו לעבוד את ה' בעמל פנימי הנוגע לעומק הלב.

אכן, בכל דור אפשר לעבוד את ה' עם רגשות קודש ומשיכת הלב. אך הדבר מתאפשר רק כשמפוכחים ומבינים בכנות את מצב הדור. אר-אז הדרך סלולה להבנת עבודת הלב של הדור החדש.

ההצלחה במציאת המסילות החדשות אל התעוררות הלב, תלויה בתכונה חשובה מאין-כמותה - פְּנוּת.

הפְּנוּת הזו היא הכרה עצמית מפוכחת, שלא מניחה לנו לשגות באשליות לגבי מצבנו. בלשון

הפְּנוּת הזו היא הכרה עצמית מפוכחת, שלא מניחה לנו לשגות באשליות לגבי מצבנו

החסידות היא מכונה 'שפלות'. השפלות הזו נחוצה וקריטית - הדמיון לגבי מצבנו והניסיון לעבוד את ה' בדרכים שאינן מתאימות, במקרה הטוב יגרום שלא נבין מה רוצים מאתנו ויתן את ההרגשה כי עבודת ה' רחוקה מחיינו. במקרה הגרוע יותר, נשגה באשליות כי אנו אווזים במדרגות שאינן שלנו.

לסיכום: הבסיס להגיע אל הלב הוא שפלות כנה.
זו הכרה מפוכחת במצב הדור והתאמת העבודה אליו,
לצד שפלות ותחושת חוסר אל מול עבודת הלב העמוקה של הדורות הקודמים.

המאמר מעובד מגיליון נפלאות בא תשפ"א
bit.ly/VA_bo_81

הרבי מחלק עשירות

הנוכחים היו בהלם. ל'גילוי' שכזה איש מהם לא ציפה. ובכלל, מתי מאז רבי שמעון בר יוחאי (ראו שמות רבה נב, ג) הוצע לתלמידים עושר רב כל כך באופן כה פשוט וקל? מי שרוצה להיות עשיר, עליו רק להרים את ידו...

הרבי המתין רגעים אחדים והביט בחסידים סביב. מסתבר שרוב האנשים באולם לא אזרו אומץ להרים את ידם ולזכות בעושר. רק שלושה עשו זאת והגביהו את ידם. או אז אמר הרבי:

"אחר כך מתלוננים שזה חסר וזה חסר, אך כאשר ישנה עת רצון עושים חב"ד'סקע שטותים [שטויות חב"דיות]... מה אעשה לכם? נמצאים בעת רצון באופן של 'לתפוס' ו'לחטוף'... מפסידים את ההזדמנות ובלבד שייקרא 'בעל מוחין'. מה אעשה? הרי זה לא יבלבל גם ברוחניות ויהיה יותר זמן וכוחות לפעול בעולם הזה הגשמי בחיזוק התורה והמצוות".

אותם חסידים שכן הרימו את ידם באותה התוועדות פורים מיוחדת, אכן זכו בעושר מופלג. משתתפי אותה התוועדות יודעים במי מדובר...

(הסיפור מתוך "סיפורים חסידיים", מנחם זיגלבוים)

■ ■ ■

הרבי לימד את החסידים שהיום לא צריך לפחד מעשירות. אם בדורות קודמים היינו חוששים להיכנס ל"נסיון העושר", הרי היום מוטב שכולם יהיו 'גבירים' עשירים, וילמדו להתמודד עם הניסיון... זה מה שצריך בדור שלנו!

מהו גביר אמיתי? בחסידות מוסבר ש"חסיד הוא מידת חסד שמאירה בה י הרומזת לחכמה ולביטול. כך הגביר צריך להיות גבר, "ברוך הגבר אשר יבטח בה", עם נקודת הביטול של האות י.

כמו בכל שנה, התאספו מאות חסידים ואורחים להתוועדות פורים במחיצתו של הרבי מליובאוויטש בבית המדרש בברוקלין. כך היה בפורים של שנת תשט"ו. המקום אמנם קטן מהכיל, אבל כולם מצטופפים אל מול פני הרבי בשירה וניגונים, בנפש עולצת, הלא פורים היום... איש מהנוכחים לא ציפה למה שהתרחש בהמשך.

שיחה ועוד שיחה, בינתיים החסידים שרים ניגוני שמחה בכל פה. לפתע מאירות פניו של הרבי באור יקרות והוא מדבר: "מתלוננים מדוע נדרשת עבודה ב'מסירות נפש', ואומרים שהיה הרבה יותר טוב אילו היו יושבים איש תחת גפנו ותחת תאנתו, שהכל יהיה בהרחבה בגשמיות ובני חיי ומזוני רוויחי... לא מדברים על עשירות ולא על מותרות שמפריעות לרוחניות ואפילו לגשמיות, כמו המשל על הלבושים; כשם שלבושים קצרים אינם ראויים כך גם לבושים ארוכים מדי אינם טובים שהרי אפשר להיכשל

בהם, וכך גם בכל העניינים הגשמיים שהם עניינים חיצוניים ונקראים לבושים... וכפי שראינו לצערנו בכמה עשירים, שניסיון העשירות הוא ניסיון גדול ביותר ודרושה יגיעה גדולה ועצומה כדי לעמוד בניסיון".

כאן הפסיק הרבי לזמן מה, ואחר כך המשיך ואמר: "ואף על פי כן, שהקב"ה ייתן לכל ישראל עשירות ושתהיה יגיעת נפש ויגיעת בשר ויהיה צורך בהתבוננות של כמה שעות כדי לבטל את הניסיון [התבוננות בעבודת ה' כדי להתמודד עם הניסיון הכרוך בעשירות]. הרי באמריקה כל דבר הולך בהצבעה, ובכן כל אלו שמסכימים שתהיה להם עשירות בהפלגה ולא אכפת להם היגיעה, שירימו את יד ימין בלבב שלם".

כתב: יהושע חי שמחי

השתאות מגימטרייה בבית הספר

את ערך הביטוי אחי-דינה (= 88), וכשספרנו יחד (על הלוח) את מניין האותיות בפסוק, נדהמו הילדים לראות שבכל הפסוק יש בדיוק אחי-דינה אותיות! רואים כאן התאמה מיוחדת בין התוכן הפנימי של התורה לחיצוניות שלה במספר האותיות. תופעה שכזו פועלת אצל הילדים, ואצלנו, תחושה שהתורה היא משהו אחר, קדוש.

הרב גינזבורג אמר פעם שאחד הרמזים המובהקים המראים השגחה פרטית בתורה הוא העובדה שבתחילת פרשת משפטים, בפרשיית עבד עברי, יש בדיוק 'עבד' (= 76) מילים ו'עברי' (= 282) אותיות. זה פשוט פלא!

ועוד רמזים לדוגמה: בפסוק "ויבן נח מזבח להוי' ויקח מכל הבהמה הטהרה ומכל העוף הטהור ויעל עלת במזבח" יש בדיוק 'מזבח' (= 57) אותיות. סדרי המשנה, זרעים-מועד-נשים-נזיקין = קדשים-טהרות = הקדוש ברוך הוא נמצא בכל מקום (בכל תחומי החיים). הכל יחד, זרעים מועד נשים נזיקין קדשים טהרות = אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה!

בביטוי הגמרא "כל המשפיל עצמו, הקדוש ברוך הוא מגביהו", נמצא שראש הביטוי שווה לסופו. "כל המשפיל עצמו" = "הקדוש ברוך הוא מגביהו". אם נחשב את שמות הצדיקים רבי נחמן רבי נתן (מברסלב), נראה שהם שווים בדיוק כשמות ספריהם לקוטי מוהר"ן לקוטי הלכות!

כך ראוי לנו, עם ישראל, שנהיה מורכבים מחיבור מופלא בין אמת גדולה ובין יפי מדהים [ואגב, שמתם לב למילה יפי? ראשי תיבות י פעמים י, כלומר 100, וגם הגימטרייה שלה 100. יפי של מילה!].

יש עוד הרבה צורות חישוב, שבהן הרמזים נעשים עשירים ופלאיים יותר. עוד הרבה להשקות ממנו את הצאן...

מה לילדים ולחישובי גימטרייה? הרבה מאוד! זכיתי לשמש כמה שנים כמלמד בכיתה א' בתלמוד תורה "תורת-חיים" בנשיאות הרב גינזבורג שבירושלים תובב"א. כחלק מלימוד החומש, עסקנו הרבה בחישובי גימטריית המראים השגחה פרטית ומגלים נפלאות מתורתו יתברך. לוקח קצת זמן עד שהילדים מבינים איך זה עובד, אך בתרגול מהקל אל הכבד הם מצליחים, יותר ויותר.

ילדים אוהבים לחשב ולספור. אנו מחשבים יחד גימטרייה כלשהי על הלוח ורואים את השווי בין ביטויים או פסוקים. אני כותב פסוק על הלוח, ומתחילים לספור יחד כמה אותיות יש בו, וכדומה.

כמו שכדי לקרוא חייבים להכיר את צורת כל אות, כך יש לדעת לדוגמה ששם הויה שווה בגימטרייה 26, אהבה = 13, משיח = 358 והפסוק הראשון של קריאת שמע הוא 1118.

אנו אמונים על הכלל "נעוץ תחילתן בסופן וסופן בתחילתן", ולכן גם לאחר ההתפרטות של דומם-צומח-חי-מדבר, מאמינים שהמדבר והדומם נעוצים זה בזה. כך גם האותיות הדוממות מדברות, ובעזרת הגימטרייה אפשר לשמוע מה הן אומרות.

בשנה הראשונה, למדנו על המספר 1118. באמצע התפילה, לאחר "ברוך שאמר" אמר לי אחד הילדים "הרב, המלה 'בתשבחות' (החותמת את הברכה) שווה ל'שמע ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד"! פעם אחרת, כשכתבתי רמז מסוים על הלוח, ביקש תלמיד "אתה יכול להשאיר את זה על הלוח? אני רוצה לכתוב את זה..."

העיסוק בגימטריית מגיע מתוך אמונה שיש בזה משהו. בנוסף, אם יש למלמד תענוג מזה, התענוג יעבור הלאה אם לא, חבל על הזמן...

הנה כמה דוגמאות להתענג עליהן... כשלמדנו בחומש ששמעון ולוי נקראים "אחי דינה", חישובנו

הכותב רב מחנך ומשפיע חסידי

העלון 'אביטה נפלאות' – מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות. מדי שבוע יוצאת לאור חוברת נפלאות בת עשרות עמודים, המכילה סיכומים טריים של שיעורים והתוועדויות מהתקופה האחרונה, מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

נפלאות

שיעורי תורה והתוועדויות חסידיות מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

הסכּוּץ כחוכרת 'נפלאות':

- בשביל מי שעדיין לא חסיד, מהי התקשרות לצדיק? התקשרות לה' יתברך, "צדיק הוי' בכל דרכיו".
- על מי הכי קשה להגיד שהוא צדיק? עלי בעצמי. אבל צריך להאמין ש"ועמך כלם צדיקים", ו"אל יוציא אדם את עצמו מן הכלל" – נקודת האמונה שלי היא נקודת הצדיק שבי, "וצדיק באמונתו יחיה". [מהשיעור "חדש שבט - התקשרות לכל הצדיקים"]
- עבודת "ופרצת" מתחילה מ"ימה" – בארץ ישראל היום ראשית הפריצה להפצת היהדות ולקירוב הלבבות לעבודת ה' צריכה להיות דווקא מהעיר תל אביב, המטרופולין הגדול הסמוך לים (שהוא גם הדרך להשפעה על "מדינת הים", בעולם כולו).
- בתל אביב צריך לדבר על עבודת ה' של צדיקים – עבודה בה מורגש שהיא הנותנת חיים טובים באמת, בגשמיות וברוחניות.
- בשביל להשפיע בתל-אביב צריך לדבר אמת צרופה. מי שמחפש אמת צרופה זוכה בסופו של למדת האהבה. [מהשיעור "ופרצת - ימה!"]

חפשו את חוברת נפלאות בבית הכנסת שלכם! לא מצאתם?

מעוניינים להפיץ את חוברת נפלאות המודפסות במקום מגוריכם?
הצטרפו כעת: bit.ly/form-ge
itiel@pnimi.org.il | 052-4295164

לקבלת גליון נפלאות בדוא"ל
צרו קשר כעת:
bit.ly/news_niflaot
דוא"ל: itiel@pnimi.org.il

